

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3197/2565

พนักงานอัยการจังหวัดโจทก์ นาง ล.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 6, ป.อ. มาตรา 90, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 4, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 35, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 52, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 4, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 9, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 11, พ.ร.บ.สถานบริการ พ.ศ. 2509 มาตรา 3, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 4, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 45, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 47, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 50, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 144, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 146, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 148/2, พ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 282, ป.อ. มาตรา 319, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากการค้าประเวณีของเด็ก ย่อมเป็นการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากเด็ก อันเป็นความผิดตาม พ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 วรรคหนึ่ง (5) และเป็นความผิดฐานค้ามนุษย์ตาม พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 6 วรรคหนึ่ง (2) ซึ่งลักษณะการกระทำความผิดทั้งสองฐานนี้ การค้าประเวณีของเด็กก็เป็นการประพฤติดนไม่สมควรตาม พ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 วรรคหนึ่ง (3) อยู่ในตัวด้วย จำเลยจึงมีเจตนากระทำความผิดเพียงเพื่อแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากการค้าประเวณีของเด็กเท่านั้น ถือว่ามีเพียงเจตนาเดียว เมื่อความผิดทั้งสองฐานต่างมีองค์ประกอบความผิดเหมือนกัน จึงเป็นการกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทตาม ป.อ. มาตรา 90

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 4, 6, 35, 52 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 4, 9, 11 พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 มาตรา 3 (4) (ข), 4, 26 พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 4, 45, 47, 50, 144, 146, 148/2 พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26, 78 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 282, 319 และให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสียหายที่ 1 จำนวน 70,000 บาท ผู้เสียหายที่ 3 จำนวน 80,000 บาท ผู้เสียหายที่ 5 จำนวน 110,000 บาท และผู้เสียหายที่ 7 จำนวน 140,600 บาท จำเลยให้การรับสารภาพบางข้อหาและให้การปฏิเสธบางข้อหา แต่เมื่อไต่สวนพยานโจทก์ไปบางส่วนแล้ว จำเลยให้การรับสารภาพตามฟ้องและไม่ให้การในคดีส่วนแพ่ง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 6 (2) (ที่ถูกวรรคหนึ่ง), 52 วรรคสอง พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 9 วรรคสอง, 11 วรรคหนึ่งและวรรคสอง พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 มาตรา 3 (4) (ข) (ที่ถูก ไม่ต้องปรับบทมาตรา 3 (4) (ข)), 4 วรรคหนึ่ง, 26 พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน

พ.ศ. 2541 มาตรา 45 (1) (ที่ถูก วรรคหนึ่ง), 47 วรรคหนึ่ง, 50 (3), 144 (1) (ที่ถูก วรรคหนึ่ง), 146, 148/2 วรรคหนึ่ง พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) (ที่ถูก 26 (3) (5) วรรคหนึ่ง), 78 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 282 วรรคสอง (ที่ถูก ต้องปรับบทวรรคหนึ่งด้วย), 319 วรรคหนึ่ง การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็น กระทั่งความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานตั้งสถานบริการโดยไม่ได้รับอนุญาต ปรับ 30,000 บาท ฐานเป็นนายจ้างให้ลูกจ้างซึ่งเป็นเด็กอายุต่ำกว่าสิบแปดปีทำงานใน สถานบริการ จำคุก 2 เดือน ฐานเป็นนายจ้างจ้างเด็กอายุต่ำกว่าสิบแปดปีเป็นลูกจ้างโดยไม่แจ้งการ จ้างลูกจ้างซึ่งเป็นเด็กต่อพนักงานตรวจแรงงานภายใน 15 วัน ปรับ 2,000 บาท ฐานเป็นนายจ้างให้ ลูกจ้างซึ่งเป็นเด็กอายุต่ำกว่าสิบแปดปีทำงานในระหว่างเวลา 22 นาฬิกา ถึงเวลา 6 นาฬิกา โดยไม่ ได้รับอนุญาต ปรับ 2,000 บาท ฐานพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจาก บิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อการอนาจาร (ที่ถูก และเพื่อหากำไร) โดยผู้เยาว์เต็มใจไป ด้วย จำคุกกระหกละ 2 ปี รวม 4 กระห เป็นจำคุก 8 ปี ฐานเป็นเจ้าของ ผู้ดูแล หรือผู้จัดการกิจการ การค้าประเวณีหรือสถานการค้าประเวณี กับฐานเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไปซึ่งบุคคลใด เพื่อให้กระทำการค้าประเวณี โดยกระทำแก่บุคคลอายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีตาม พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 9 วรรคสอง และมาตรา 11 วรรคหนึ่งและวรรคสอง เป็นความผิดที่อาศัยเจตนาต่างกันและองค์ประกอบความผิดต่างกัน จึงเป็นความผิดต่างกรรมกัน แต่โจทก์บรรยายฟ้องเกี่ยวกับความผิดดังกล่าวรวมกันมาในข้อเดียว ย่อมเห็นได้ว่า โจทก์ประสงค์ให้ลงโทษจำเลยในทุกฐานความผิดเพียงกรรมเดียว หาได้มุ่งประสงค์ ให้ลงโทษจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกันตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 จึงลงโทษ จำเลยสำหรับความผิดในข้อหานี้ได้เพียงกรรมเดียว ให้ลงโทษฐานเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพา ไปซึ่งบุคคลใดเพื่อให้กระทำการค้าประเวณี โดยกระทำแก่บุคคลอายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปี ซึ่งความผิดฐานดังกล่าวกับฐานเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไปเพื่อการอนาจารโดยกระทำแก่บุคคลอายุเกินสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปี (ที่ถูก และฐานเพื่อ สอนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งหญิง) ฐานค้ามนุษย์ โดยกระทำแก่บุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ไม่ถึงสิบแปดปี และฐานส่งเสริมหรือยินยอมให้เด็ก ประพฤติตนไม่สมควรหรือน่าจะทำให้เด็กมีความประพฤติเสี่ยงต่อการกระทำผิดและเป็น การแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากเด็ก เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลาย บท ให้ลงโทษฐานค้ามนุษย์โดยกระทำแก่บุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ไม่ถึงสิบแปดปีตาม พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 52 วรรคสอง ซึ่งเป็น กฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 9 ปี รวมจำคุก 17 ปี 2 เดือน และปรับ 34,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มี เหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 8 ปี 7 เดือน และปรับ 17,000 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้บังคับตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 กับให้ จำเลยใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสียหายที่ 1 ที่ 3 ที่ 5 และที่ 7 เป็นเงินคนละ 50,000 บาท ค่าขอ อื่นนอกจากนี้ให้ยก โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดีค้ามนุษย์พิพากษาแก้เป็นว่า ความผิดฐาน เป็นเจ้าของ ผู้ดูแล หรือผู้จัดการกิจการการค้าประเวณีหรือสถานการค้าประเวณี กับความผิดฐาน ค้ามนุษย์โดยกระทำแก่บุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ไม่ถึงสิบแปดปี ฐานเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือ ชักพาไปซึ่งบุคคลใดเพื่อให้กระทำการค้าประเวณี โดยกระทำแก่บุคคลอายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่

เกินสิบแปดปี ฐานเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นระจัดหา ล่อไป หรือพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งหญิง ฐานเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นระจัดหา ล่อไป หรือพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งบุคคลอายุเกินสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปี และฐานส่งเสริมหรือยินยอมให้เด็กประพฤติดนไม่สมควร หรือน่าจะทำให้เด็กมีความประพฤติเสี่ยงต่อการกระทำผิดและเป็นการแสวงหาประโยชน์ โดยมีชอบจากเด็ก เป็นความผิดหลายกรรมต่างกันตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 แต่ให้ลงโทษฐานค้ามนุษย์โดยกระทำแก่บุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ไม่ถึงสิบแปดปีเพียงกรรมเดียว จำคุก 6 ปี ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 3 ปี เมื่อรวมกับโทษฐานอื่นตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นแล้ว เป็นจำคุก 7 ปี 1 เดือน และปรับ 17,000 บาท นอกจากนี้ก็ทำให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่ามีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า ความผิดฐานค้ามนุษย์โดยกระทำแก่บุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ไม่ถึงสิบแปดปีตามมาตรา 6 วรรคหนึ่ง (2), 52 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 กับความผิดฐานส่งเสริมหรือยินยอมให้เด็กประพฤติดนไม่สมควรหรือน่าจะทำให้เด็กมีความประพฤติเสี่ยงต่อการกระทำผิดและเป็นการแสวงหาประโยชน์โดยมีชอบจากเด็ก ตามมาตรา 26 วรรคหนึ่ง (3) (5), 78 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 เป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบทตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ตามที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามาหรือไม่ โดยโจทก์ฎีกาว่าความผิดทั้งสองฐานดังกล่าวเป็นความผิดที่อาศัยเจตนาต่างกัน มีองค์ประกอบความผิดต่างกัน และมีลักษณะการทำความผิดแตกต่างกัน ซึ่งความผิดตามมาตรา 26 วรรคหนึ่ง (3) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ผู้กระทำไม่จำเป็นต้องมีเจตนาเพื่อแสวงหาประโยชน์ โดยมีชอบจากการค้าประเวณีของเด็กแต่อย่างใด จึงเป็นความผิดต่างกรรม เห็นว่า แม้ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 วรรคหนึ่ง (3) ไม่ต้องมีการแสวงหาประโยชน์ โดยมีชอบจากเด็กเป็นองค์ประกอบความผิดก็ตาม แต่การกระทำของจำเลยในคดีนี้ข้อเท็จจริงฟังได้ตามฟ้องว่า จำเลยแสวงหาประโยชน์โดยมีชอบจากการค้าประเวณีของเด็ก ซึ่งการกระทำดังกล่าวย่อมเป็นการแสวงหาประโยชน์โดยมีชอบจากเด็ก อันเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 วรรคหนึ่ง (5) ด้วย และเป็นความผิดฐานค้ามนุษย์โดยกระทำแก่บุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ไม่ถึงสิบแปดปีตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 6 วรรคหนึ่ง (2) ด้วยเช่นกัน ซึ่งลักษณะของการทำความผิดทั้งสองฐานตั้งแต่ชักจูง ส่งเสริม ยินยอม หรือเป็นระจัดหา ล่อไป ชักพาไป จัดให้อยู่อาศัย หรือรับไว้เพื่อให้เด็กกระทำการค้าประเวณี อันเป็นการสนองความใคร่ของผู้อื่น เพื่อแสวงหาประโยชน์ โดยมีชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองจากการค้าประเวณีของเด็ก ซึ่งการค้าประเวณีของเด็กก็เป็นการประพฤติดนไม่สมควรตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 วรรคหนึ่ง (3) อยู่ในตัวด้วยแล้ว ย่อมเห็นได้ว่าจำเลยมีเจตนากระทำความผิดเพียงเพื่อแสวงหาประโยชน์ โดยมีชอบจากการค้าประเวณีของเด็กเท่านั้น ถือว่ามีเพียงเจตนาเดียว เมื่อความผิดของจำเลยทั้งสองฐานต่างมีองค์ประกอบความผิดเหมือนกัน ดังนั้น การกระทำของจำเลยจึงเป็นการกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยมานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาข้อนี้ของโจทก์ฟังไม่ขึ้น คดีคงมีปัญหที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ข้อสุดท้ายว่า ที่ศาลอุทธรณ์ลงโทษจำเลยฐานค้ามนุษย์โดยจำคุก 6 ปีเหมาะสมแล้วหรือไม่ โดยโจทก์ฎีกาทำนองว่า สถานที่เกิดเหตุอยู่กลางเมืองอุดรธานีและมีการ

โฆษณาเชิญชวนลูกค้ามาใช้บริการโดยโชว์รูปร่างเด็กและผู้หญิงที่เป็นลูกจ้างของจำเลยทางแอปพลิเคชัน เฟซบุ๊กโดยไม่เกรงกลัวกฎหมายขอให้ลงโทษสถานหนัก เห็นว่า ความผิดฐานค้ามนุษย์โดยกระทำแก่บุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ไม่ถึงสิบแปดปีตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 6 วรรคหนึ่ง (2) นั้น มีการกระทำที่จะเป็นความผิดตั้งแต่เป็นธุระจัดหา ชื่อ ขยาย จำหน่าย พามาจากหรือส่งไปยังที่ใด หน่วงเหนี่ยวกักขัง จัดให้อยู่อาศัย หรือรับไว้ซึ่งเด็ก แต่ข้อเท็จจริงตามคำฟ้องกลับปรากฏว่าผู้เสียหายที่เป็นเด็กและผู้หญิงต่างมาทำงานที่ร้านของจำเลยด้วยความสมัครใจ ทั้งไม่ปรากฏว่าจำเลยใช้ความรุนแรงหรือหน่วงเหนี่ยวกักขังผู้เสียหายและนอกจากข้อหานี้จำเลยยังได้รับการลงโทษในข้อหาอื่นอีก ส่วนข้อเท็จจริงที่โจทก์ฎีกามานั้นยังไม่เป็นเหตุเพียงพอที่ลงโทษจำเลยหนักขึ้น ที่ศาลอุทธรณ์ใช้ดุลพินิจลงโทษจำเลยมานั้นเหมาะสมแล้ว ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาข้อนี้ของโจทก์ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน พิพากษายืน

องค์คณะ

สิทธิโชค อินทวิเศษ · ณรงค์ กลั่นวารินทร์ · ปราช ตัณฑศรี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3197/2565>